

ע"פ 51345/03/22 - עודד גז נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 51345-03-22 גז נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 197632/2016

בפני כבוד השופטת מרשק מרום, אב"ד
כבוד השופט העמית צלקובניק
כבוד השופט ארד-אילון

מעורר עודד גז ע"י ב"כ עוה"ד ניצן ביילין

נגד מדינת ישראל באמצעות פמ"מ וע"י ב"כ עוה"ד גל
רזנצווייג משיבה

פסק דין

השופט צלקובניק:

בפנינו ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופט ע' מיכלס) בתפ 57063-08-20 מיום 21.3.2022, לפיו הוטלו על המערער 17 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצר - בהם שהה בבליה בהליך הסגרה - מיום 28.7.2016 ועד יום 11.5.2017; מאסר מותנה בן 6 חודשים לתקופה של 3 שנים, קנס בסך של 1000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו, ופיצוי למתלוננת בסך של 5000 ₪; זאת, בעקבות הרשעת המערער בעבירות של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן- **חוק העונשין**) התחזות לאדם אחר במטרה להונות, לפי סעיף 441 (רישא) לחוק העונשין, ושימוש במסמך מזויף לפי סעיף 8(א)(2) לחוק הדרכונים, תשי"ב-1952.

המערער כיוון תחילה ערעורו כנגד ההרשעה וגזר הדין, אולם במהלך הטיעונים בפנינו, ולאחר שמיעת הערות בית המשפט, קיבל עליו את הרשעתו, וצמצם ערעורו לעניין חומרת העונש בלבד.

על פי העובדות שעלו בבית משפט קמא, המערער היה מצוי בעיצומו של הליך גירושין, שהתנהל בבית הדין הרבני האזורי בפתח תקוה. בתאריך 28.12.2015 הורה בית הדין הרבני על עיכוב יציאת המערער מהארץ עד ליום 30.12.2016 (להלן: **ההוראה החוקית** או **צו העיכוב**), בין היתר נוכח סירובו לתת גט לבת זוגו, ג'. לאחר מתן צו העיכוב, פנה המערער לגורם שאינו ידוע, ממנו קיבל, בתמורה לסכום של 20,000 ₪, דרכון מזויף, בו הופיעו פרטיו של אדם אחר - יוסי מרציאנו שמו - לצד תמונת המערער. ביום 20.4.2016 הגיע המערער לנמל התעופה בן גוריון כשהוא מחופש לאדם בעל חזות חרדית ובידו הדרכון המזויף, הציג לבקר הגבול את הדרכון המזויף ויצא מישראל בטיסה להונגריה, זאת על אף קיומה של ההוראה החוקית. בתאריך 4.8.2016 בעת שהמערער שהה בבליה, הוגשה בקשה להסגרתו לישראל, אולם הליך ההסגרה לא צלח בשל נסיבות שלא פורטו. במסגרת הליך ההסגרה שהה המערער במעצר בבליה, כתשעה חודשים ומחצה, במועדים שצוינו לעיל.

בעת שהותו של המערער בחו"ל, ביום 18.6.2018, ניתן על ידי בית הדין הרבני פסק דין בו נקבע כי נישואי המערער וג' בטלים, וכי ג' "רשאית להינשא לאחר".

ביום 4.2.2020, כ- 4 שנים מיום עזיבתו את הארץ, ומשהמערער סבר כי חלפה המניעה לחזרתו, חזר המערער לישראל בטיסה ממדריד, ואז נעצר.

להשלמת התמונה יש להוסיף כי ביום 3.12.2015 הורשע המערער על ידי בית משפט השלום בתל אביב בת"פ 21618-02-15 בשתי עבירות של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין והסגת גבול כדי לעבור עבירה לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין, בגין הפרת צווי הרחקה מג' שניתנו בימים 26.8.14 ו- 9.9.14 על ידי שתי ערכאות שונות, בכך שהגיע לביתה של ג' ביום 9.9.14 וכן למעון לנשים מוכות בו שהתה ביום 12.9.14, תוך הפרת הצווים והסגת גבול הקשורה בניסיון כניסה למעון בו שהתה. יצוין כי בקשת ההסגרה התייחסה גם לביצוע העבירות שנדונו בהליך זה.

ההליך בבית משפט השלום בתל אביב חודש רק ביום 3.3.2020 לאחר שהמערער חזר מחו"ל. בית המשפט התייחס לטענת ההגנה כי יש לנכות ימי מעצרו של המערער בהליך ההסגרה אם יוטל עליו מאסר בפועל, וציין כי יש ליתן לכך "משקל מועט", שכן "הנאשם הוא זה שגרם להליך הממושך". בסופו של דבר הוטל על המערער בתיק זה עונש מאסר מותנה בן 5 חדשים לתקופה של 3 שנים, תוך שצוין כי המערער שהה במעצר מיום 4.2.20 ועד יום 20.2.20 (וכן יומיים נוספים לפני תחילת ההליך).

פסק הדין שניתן בבית משפט קמא

המערער לא חלק בבית משפט קמא על העובדות שפורטו בקשר לנסיבות יציאתו מהארץ, אולם טען כי נוכח פסק הדין שניתן בבית הדין הרבני שקבע כי הנישואין בטלים, הרי שצו העיכוב שניתן על בסיס ההנחה כי הנישואין תקפים, משולל תוקף חוקי, ומכאן שלא הפר כל הוראה חוקית ביציאתו מהארץ. עוד טען כי עומדת לו טענת צורך לפי סעיף 34 לחוק העונשין, שכן בעת הדיון בבית הדין הרבני הושמעו כלפיו אמירות שעלה מהן כי הוא עתיד להיאסר נוכח סירובו למתן הגט, ומשכך קיימת הייתה הצדקה, על פי תפיסתו, לביצוע עבירות בדרך של זיוף והתחזות, כדי לאפשר יציאתו המהירה מישראל ולהימנע משלילת חירותו.

בית משפט קמא דחה את טענות המערער; נקבע כי המערער היה מודע ב"זמן אמת" לכך שהוא מפר את ההוראה החוקית ואף ניסה להסביר את מניעיו להפרתה, וכי ביום 16.7.2018 ניתנה החלטה נוספת על ידי בית הדין הרבני, ממנה עלה בבירור כי עובר לפסק הדין היו בני הזוג נשואים; עוד צוין כי לא מתעוררות נסיבות המצדיקות במקרה זה, תקיפה עקיפה של ההוראה החוקית במסגרת ההליך הפלילי. נקבע בנוסף, כי לא התקיימו התנאים לביסוס טענת צורך שכן לא היה מדובר במעשה שהיה דרוש באופן מיידי להצלת חירות, וכי הטענה בדבר קיומו של הסייג, אינה נועדת לסייע לאדם להפר צווים של בית המשפט, באופן המהווה חתירה תחת שלטון החוק.

בית המשפט קמא קבע בגזר דינו כי במעשיו פגע המערער בערכים המוגנים שעניינם כיבוד שלטון החוק וצווים שיפוטניים. הצו, במקרה זה "נועד להגן על כבודה, על שלוות נפשה ועל חופש הבחירה והרצון של אשת הנאשם שכל רצונה היה להפסיק את מערכת הנישואין עמו ולהיפרד ממנו".

בית המשפט עמד בהרחבה על הפגיעה והנזק שהסב המערער לג' במעשיו. בגזר הדין פורטה עדותה של ג' ודברים

שנמסרו בתצהיר נפגעת העבירה, לפיהם קדמה לבקשת הגירושין אלימות פיזית, מילולית וכלכלית מצדו של המערער; צוין כי המערער הותירה עגונה בחברה דתית, במשך 6 שנים מתוך 4 שנים לפני שהמערער עזב את הארץ, בהן סירב ליתן לה גט, וכשנתיים וחודשיים נוספים, החל מיום בריחת הנאשם מישראל - 20.4.2016, ועד לביטול הנישואין על ידי בית הדין הרבני ביום 18.6.2018, וכי **"פרק זמן זה של שנתיים וחודשיים הם העומדים במוקד הכרעת הדין וגור הדין".** במהלך תקופה זו לא היה ביכולתה ליצור מערכת יחסים חדשה; היא נאלצה להתמודד לבדה עם חובות, פרנסת ילדיה, חוסר וודאות לגבי עתידה, וסבלה מחרדות; נוכח קשיי פוריות בשל גילה, התקשתה להרות פעם נוספת.

באשר לנסיבות הישירות של ביצוע העבירות צוין כי אלה "חריגות בחומרתן" נוכח תכנון המעשים, רכישת דרכון בסכום לא מבוטל ואימוץ זהות אחרת, וביצוע העבירות בעת שהתקיים ההליך בבית משפט השלום בתל אביב, בגין עבירות נוספות שעניינן הפרת צווי בית משפט שנועדו להגן על אדם, והסגת גבול. בית המשפט ציין כי המערער אינו נותן אומנם את הדין בגין הפרת פסק דין שחייב אותו במתן גט, אולם צו העיכוב נועד **"לשמש כאמצעי כפייה נוסף לחייבו לתת גט וכאמצעי משמעותי להבטחת הישארותו בתחומי מדינת ישראל לצורך כך"**, כאשר **"הרציונל בגינו ניתן הצו והתוצאה של הפרתו דומים, שלא לומר כמעט זהים, מדובר בשני פנים לאותה מטבע"**. עוד נקבע כי לצורך קביעת מתחם העונש **"יש להתחשב בפרק הזמן הארוך בו שהה הנאשם בחו"ל לאחר שעזב את הארץ בניגוד לצו שיפוטי, ובהשפעה הדרמטית של מעשיו על ג', אותה הותר ללא יכולת להמשיך בחייה..."**.

בית משפט קמא סבר כי יש לקבוע בעניינו של המערער מתחם עונש שבין 10 ל- 24 חודשי מאסר, כפי שעתרה המשיבה, שאף ביקשה להטיל על המערער 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בעניין זה הסתמכה המשיבה על מתחם עונש זהה שנקבע במסגרת ת"פ (שלום י-ם) 11271-09-18 **מדינת ישראל נ' גורודצקי** (30.4.2019) (להלן: **עניין גורודצקי**); באותו מקרה מדובר היה בנאשם, נעדר עבר פלילי, שהורשע בעבירה של הפרת הוראה חוקית בגין סירובו למתן גט במשך 18 שנים, שבעקבותיו נכלא למשך 18 שנים, כחלק מאמצעי הכפייה שהוטלו עליו, והוטלו עליו 15 חודשי מאסר בפועל.

בית משפט קמא אבחן את עניינו של המערער ממקרים אחרים שנדונו בפסיקה, ואשר הוצגו מנגד, על ידי ההגנה, שעניינם יציאה מישראל בניגוד לצווי עיכוב יציאה. צוין כי במקרים אלה אכן הוטלו עונשים קלים יותר, לעיתים תקופות מאסר קצרות יחסית, לנשיאה בעבודות שירות, אולם לא עלו בהם נסיבות הכרוכות בחיוב למתן גט, והפרת הצווים לא גרמה לפגיעה ממושכת באדם אחר, אלא בפגיעה בכבוד שלטון החוק גרידא. בעניין זה הובאו הנסיבות שנדונו באחד המקרים החמורים יותר שהתבררו בת"פ (ראשל"צ) 18915-01-20 **מדינת ישראל נ' כהן** (20.7.2021) (להלן: **עניין כהן**), שבגדרו הוטלו 11 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לאחר שהנאשם באותו מקרה הורשע בכך שיצא 17 פעמים לחו"ל תוך התחזות לאחיו ושימוש בדרכון מזויף, חרף צווי עיכוב יציאה שניתנו על רקע חובות ובכללם חוב מזונות. בית משפט קמא קבע כי בניגוד לעניין כהן, המערער בעניינו הפר אומנם את הצו פעם אחת, אולם מדובר היה בהפרה ממושכת, שהותירה את ג' עגונה במשך כשנתיים, וכי בניגוד להפרה על רקע ממוני **"לא ניתן להתגבר על חסרונם הפיזי של הבעל לצורך מתן הגט"**.

בקביעת העונש בתוך המתחם, שקל בית המשפט את גילו של המערער, כבן 39, היעדר עבר פלילי למעט ההרשעה בהליך בבית משפט השלום בתל אביב, **"הרלוונטית עד מאד לדין"**, והמלמדת כי אין זו הפעם הראשונה בה הפר המערער צו שיפוטי שלא היה לרוחו ועל היותו **"חסר גבולות ועכבות"**. המערער לא נטל אחריות למעשיו, ולא הפנים את חומרת המעשים **"אלא שהוא עדין סבור שפעל בעל כורחו ומתוך אילוץ"**. טענת המערער כי התנהג בצורה

"נורמטיבית" לאורך השנים, אינה מתיישבת עם החזרתיות על המעשים, והמערער אף לא הביע צער במילתו האחרונה, והתמקד במחירים הכבדים ששילם עקב בריחתו, ולאחר שובו "כאשר הוא זה שהביא על עצמו את אותם נזקים כמו ידיו עת החליט לבצע את העבירות". במצב דברים זה, ראה בית משפט קמא מקום לתת משקל לעקרון הגמול כמו גם לעקרון הרתעת היחיד והרתעת הרבים, בדרך של ענישה מחמירה על מי שמבצע מעשיו על רקע סרבנות גט.

סופם של דברים "בשים לב לערכים המוגנים שנפגעו, לשילובן של מספר עבירות לצורך יציאתו של הנאשם מהארץ חרף האיסור לעשות כן, מטרת היציאה מהארץ ותוצאותיה, ובהתחשב בפסיקה הנוהגת" קבע בית משפט קמא כי על אף שהיה ראוי למקם את העונש "בחלק העליון של השליש המרכזי של המתחם", יש להתחשב בכך שהמערער אמור לרצות מאסר ראשון ובתקופת מעצרו בחו"ל, וניתן להסתפק בהטלת עונש "באמצע המתחם" שנקבע, בהטלת מאסר ממשי לתקופה של 17 חודשי מאסר.

בית המשפט ראה מקום להורות על ניכוי תקופת המעצר בבליה, מתקופת המאסר שנקבעה. צוין כי הגם שההסגרה התבקשה גם באשר לעבירות בהן הורשע המערער בבית משפט השלום בתל אביב, הרי שלנוכח כך שלא הוטל באותו תיק מאסר בפועל, לא ניתן היה ממילא לקזז ימי מעצר, וכי צוין במסגרת הליך זה כי ההתחשבות בימי המעצר תהא במידה מועטה בלבד.

הטענות בערעור

המערער משלים כאמור, עם הרשעתו, והתמקד בשאלת העונש. המערער טען כי מתחם העונש שנקבע מחמיר עימו, וכי נענש בשל אי מתן הגט ולא רק בשל העבירות בהן הורשע. המערער סבור, כי בניגוד לענין גורודצקי, לא הוגש נגדו כתב אישום בגין סירוב למתן גט, וכי גורודצקי שהה בנוסף, במאסר במשך 18 שנים. לטענתו מתחם העונש המתאים בעניינו נע בין מאסר על תנאי למאסר של מספר חדשים בפועל, וכי ניתן להסתפק בתקופת המעצר בה שהה בחו"ל, בתנאים קשים (ובלשונו: "מעצר פלילי בבית מעצר בבליה עם מוסלמים ונוצרים בלי אוכל כשר בלי תפילות ובלי כלום במשך 9.5 חודשים, בלי חופשות, כמו אבו כביר...").

ב"כ המערער, עו"ד ביילין שייצגו רק לעניין הטיעונים לעונש, טען בנוסף, כי המאשימה עתרה בהליך שהתקיים בבית משפט השלום בתל אביב להטלת מאסר לתקופה של 24 חודשים, ויש להניח כי הבקשה להטלת מאסר ממושך בהליך נושא פסק-דין זה, מקורה בכך שנגזר בהליך הראשון מאסר על תנאי בלבד. עוד נטען כי העונש אותו ביקשה המאשימה להטיל "קיצוני", ללא תקדים, וכי לא היה מקום לקביעת מתחם מחמיר ללא "אזהרה" מקדימה או הטלת ענישה מקלה יותר. ב"כ המערער עמד אף הוא, על הנסיבות השונות בענין גורודצקי, וצוין כי לא נמצא מקום להעמיד את המערער לדין בגין אי מתן הגט. עוד התבקש לתת ביטוי למעצר בן 9.5 חודשים בארץ זרה, עם הקשיים הכרוכים בכך, על מי שאינו תושב המקום, וכי יש בעונש זה משום החמרה והרתעה.

בא כוח המשיבה טען כי המערער לא הביע כל צער על הנזק שנגרם לג', וכי אין לראות בחזרה מהערעור על הכרעת הדין, משום נטילת אחריות. צוין גם כי המערער לא שילם את הפיצוי עליו הורה בית משפט קמא. נטען כי מדובר בסרבנות גט ממושכת ביותר, והעבירות בוצעו לאחר שגם בהליך בתל אביב הורשע בהפרת הוראות חוקיות; בנסיבות אלה העונש ראוי ואין שום סיבה להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא.

בעקבות הוראתנו, הפקיד המערער את הפיצוי שנפסק לטובת ג' בסך של 5000 ₪.

שותפים אנו לעמדת בית משפט קמא בדבר חומרת מעשיו של המערער.

המערער עזב את גבולות המדינה ברמייה, בעיצומו של הליך פלילי בבית משפט השלום בתל אביב, לאחר הרשעתו בעבירות של הפרות קודמות של הוראות חוקיות והסגת גבול, שכוונו נגד ג', תוך שימוש בדרכון מזויף והתחזות כאחר, ובניגוד לצו עיכוב יציאה מהארץ שהוצא נגדו בהליך הגירושין. המערער לא נרתע מבקשת ההסגרה שהוצאה וממעצרו הממושך בבלגיה, ולא חזר לישראל אלא לאחר כארבע שנים מאז יציאתו מישראל. כפי שקבע בית משפט קמא, פגע המערער במעשיו אלה בערכים מוגנים של כיבוד שלטון החוק, ציות לצווי בית המשפט, יכולת הפיקוח על הנפקת מסמכים רשמיים של המדינה, ואפשרותה של המדינה לקיים בקרה על היוצאים משעריה.

אין עוררין בנוסף, כי להתנהגותו העבריינית המתוכננת של המערער הייתה השלכה ישירה על חייה, רווחתה והתנהלותה של ג': המערער עצר, ביציאתו מישראל, את יכולתה המעשית לנקוט בהמשך הליכי הגירושין, עד שנמצא לה למזלה, גואל, בהחלטת בית הדין הרבני שפסק על ביטול הנישואין, ללא תלות בהחלטת המערער ליתן גט. עוד יש להוסיף כי המערער לא הפר אומנם ישירות הוראה ליתן גט, אולם אישר למעשה, כי חשש שיוטל עליו מאסר אם יעמד לדין כאשר יורה בית הדין הרבני על מתן גט, והמערער הקדים למעשה "רפואה למכה", בהימלטותו מישראל, תוך הפרת עיכוב היציאה שהיה תלוי ועומד נגדו. בית משפט קמא היטיב לתאר את חייה הקודרים של ג', שנאלצה להתמודד עם קשיי עגילות, שעה שהמערער אוחז בידו, ואינו מתרצה לשחרר, את המפתח שהיה עשוי לשים קץ לסבלה, ואף לקשייו של המערער עצמו, הכל בשל תפיסתו המעוותת של המערער, שקשה לרדת לפשרה, את מהות קשר הנישואין.

עם זאת, לאחר שקילת טענות הצדדים, ולא בלי התלבטות, הגעתי לכלל דעה כי ניתן להקל בעונשו של המערער, בכך שלא יוטל עליו כיום עונש מאסר מאחורי סורג ובריח.

כפי עלה מגזר הדין בבית משפט קמא, ויש להניח כי הדבר קשור גם במיעוט מוחלט של פסקי דין שניתנו בעניין עבירות שבוצעו על רקע דומה הקשור בסרבנות גט, לא נמצא מקום אלא להשוות עניינו של המערער לנסיבות שעלו בעניין גורודצקי, בדרך של הטלת מתחם עונש זהה. אלא שהשוואת מתחם העונש מעוררת בעיני קושי נוכח כך שגורודצקי שהה במאסר אזרחי במשך 18 שנים תמימות בגין סירוב ישיב למתן גט, ונקל לשער את סבלה של בת הזוג, המסורבת, באותו מקרה אומלל, כאשר כל חייה עוברים עליה מנגד, בעגילותה. כאמור, ככל שהתנהגותו של המערער בפנינו מגונה וקשה, הרי שהשלכות יציאתו מישראל על ג', להן ניתן משקל מרכזי בקביעת העונש, מתייחסות לתקופה של שנתיים לערך, עד מועד ביטול הנישואים, וכאמור, המערער לא הפר ישירות הוראה למתן גט. בית משפט קמא ציין כי בהשוואה מחמירה לעניין גורודצקי עזב המערער את ישראל תוך ביצוע עבירות, ואף לא ניתן היה לנקוט נגדו אמצעי כפיה; עם זאת, מרכיבי הסרבנות והפרת ההוראות החוקיות שעלו בעניין גורודצקי, לאורך שני עשורים כמעט, הינם בעלי חומרה יתרה, וכאמור המערער נעצר כ- 3 חדשים בלבד לאחר צאתו מישראל, במסגרת הליך הסגרה, שמשום מה לא הושלם.

בית משפט קמא נתן בצדק משקל מחמיר לכך שהמערער יצא מישראל, בעוד מתנהל נגדו הליך פלילי בגין עבירות של הפרת הוראות חוקיות והסגת גבול, באופן הממחיש התנכרות מוחלטת לחובת הציות לצווי בית המשפט, שעה שהדבר מקדם מטרותיו של המערער, על פי תפיסתו. אלא שבמקביל, במעין "תמונת ראי", עמדו נסיבות יציאתו של המערער מישראל, לנגד עיני בית משפט השלום בתל אביב, שדן בעניינו של המערער בסוג עבירה דומה של הפרת הוראות חוקיות, לאחר 4 שנות היעדרות מישראל, ובית משפט השלום אף שקל את נסיבות מעצרו של המערער בעת הליך

ההסגרה. דומה אפוא, כי בהטלת עונש מאסר מותנה בלבד על המערער בהליך הפלילי בתל אביב, כאשר עונש זה התקבל ללא ערעור מצדה של המאשימה, יש כדי להשפיע בדרך מקלה, על מידת העונש גם בעניינו של המערער בהליך שבפנינו, הגם שאין להתעלם מכך שנסיבות העבירות שבפנינו חמורות יותר.

עוד אוסיף כי מעצרו הממושך של המערער בחו"ל, בתנאים לא קלים, בגין של העבירות עליהן הוא נותן הדין, הינו נתון נוסף הראוי להתחשבות, וזאת נוכח הקושי הטבוע בהחזרת מי ששוחרר ממעצרו - בעניינו מעצר ממושך של למעלה מתשעה חדשים - אל בין כותלי הכלא, לאחר תקופה ממושכת בה היה משוחרר. כאמור, שהה המערער במעצר תקופה נוספת, לאחר שובו לישראל, ואף ממעצר זה שוחרר. לעובדה זו, כמו גם לכך שהמערער קיבל אחריות על מעשיו במסגרת הערעור בפנינו, והפקיד את הפיצוי למתלוננת, יש חשיבות מסוימת נוספת להקלה בעונשו.

נוכח נסיבות אלה אציע לחברי, לקבל את הערעור, תוך התחשבות בתקופת המעצר הממושכת בה שהה המערער בהליך ההסגרה - למעלה מתשעה חודשים, באופן שחלף עונש המאסר בפועל בן 17 החדשים שהוטל על המערער, יישא המערער 9 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, וזאת בנוסף לעונשים האחרים עליהם הורה בית משפט קמא בהם לא יחול שינוי.

יורם צלקובניק, שופט

השופטת מרשק-מרום, אב"ד:

אני שותפה להתלבטויותיו של חברי, כב' השופט צלקובניק, ובסופו של יום החלטתי להסכים עם כל האמור בפסק-דינו.

דנה מרשק-מרום, שופטת

השופט ארד-אילון:

אני מסכים.

דרור ארד-אילון, שופט

סוף דבר: הערעור מתקבל.

על המערער להתייצב ביום 7.2.23 בשעה 8:00 ביחידת ברקאי - עבודות שירות - שלוחת דרום, וישא את עבודות השירות בשעות ובמקום המפורטים בחוות-דעת הממונה על עבודות השירות מיום 11.12.22.

הערבויות הקיימות ישמשו מעתה להבטחת התייצבותו של המערער לנשיאת עונשו ולסיומו. צו עיכוב היציאה מהארץ יעמוד בעינו גם הוא עד לתום נשיאת עבודות השירות.

ניתן היום, א' שבט תשפ"ג, 23 ינואר 2023, במעמד ב"כ הצדדים והמערער.

דרור ארד-אילון, שופט

יורם צלקובניק, שופט עמית

דנה מרשק מרום, שופטת